

lede til Misbrug i forskjellige Henseender. Hjælpekasser, der vare byggede paa det omhandlede Princip, vilde i Virkeligheden blive „de Fattiges Kasse“ i en noget udvidet Skikkelse, men at sidstnævnte Kasse ikke har svaret til sin Hensigt, turde være almindelig erkjendt.

Ved Affattelsen af Bestemmelserne i Forslagets § 64 som iøvrigt ogsaa ved Bestemmelserne i de andre Paragrafer i dette Kapitel er man gaaet ud fra, at den første Betingelse for, at der kan stilles Krav om Understøttelse af den omhandlede Art, maa være, at Bedkommende ikke er i Stand til at forsørge sig selv eller sin Familie, og at den Understøttelse, hvorom der kan være Spørgsmaal, ikkun kan være det nødvendige til Livets Ophold og Kur og Pleie i Sygdomstilkælde; hvad der gaar ud herover, maa blive en frivillig Sag. Betingelserne for og Størrelsen af den Understøttelse, der kan ydes, ville saaledes falde sammen med, hvad der i saa Henseende gjælder for egentlig Fattighjælp; Forskjellen træder kun frem med Hensyn til Understøttelsernes Virkninger i Forhold til den Understøttede, hvad jo iøvrigt ogsaa er det, hvorpaa det for hans Bedkommende væsentlig kommer an. Da nu Ydelsen af Fattighjælp er en kommunal Sag, synes ogsaa den heromhandlede Understøttelse, ved hvilken der i og for sig ikke stilles større eller andre Krav til Kommunen end dem, der allerede paahvile samme, at maatte betragtes som ren kommunal, og det stiller sig derfor som det eneste naturlige, at de skulle afholdes af de kommunale Fonds. Men i saa Fald turde det da ogsaa være den kommunale Bestyrelse, der har Raadighed over Kommunens Midler, hvem det tilkommer at træffe de fornødne Foranstaltninger til Understøttelses Ydelse, og denne Bestyrelse vil i Virkeligheden ogsaa være i Besiddelse af de bedste Forudsætninger herfor.

Som Betingelse for, at den Trængende skal være berettiget til det i § 64 indeholdte Beneficium, at den Understøttelse, der ydes ham, ikke betragtes som Fattighjælp, er der stillet Fordring om, at han skal have opnaaet en vis Alder (60 Aar), at han ikke ved Dom maa være funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, og at han ikke tidligere maa have modt Fattighjælp; den, der een Gang som selvstændig Person har været i Bæring med Fattigvæsenet og har staaet under dets Forsorg, turde der ikke være nogen Aaledning til at beskytte paa den heromhandlede Maade. Ved Sider heraf er det derhos fordret, at Paagjældende paa virksom Maade har bestræbt

sig for at sikre sig imod at falde Fattigvæsenet til Byrde. Det er ikke absolut forlangt, at han skal have gjort Skridt til at sikre sin Alderdom — til noget virkelig effektivt i saa Henseende vilde der udtræves mere, end den, der udelukkende er henvist til at leve af sine Hænders Gjerning, i Reglen vil være i Stand til at præstere —, hvorimod det f. Ex. er anset for tilstrækkeligt, at han i de sidste 10 Aar har været Medlem af en Sygekasse, hvis Love ere godkjendte af Indenrigsministeren, medens det iøvrigt er overladt til Kommunalbestyrelsens Skjøn at afgjøre, hvorvidt han har vist saadan Bestræbelse. Dette Skjøn kan indantes for de i § 59 nævnte Myndigheder, medens Sagen selvfølgelig ikke kan indbringes for Domstolene jfr. § 68.

Den i § 65 indeholdte Bestemmelse sigter til at støtte dem, der ved at indtræde i en Sygekasse have gjort deres for at sikre sig i Sygdomstilkælde, og turde bidrage til at opmuntre Befolkningen til at benytte det Gode, Sygekassainstitutionen tilbyder. Sygekassens Love skulle være godkjendte af Ministeriet, og Varigheden og Omfanget af den Understøttelse, der efter Sygekassehjælps Ophør kan ydes uden at faa Karakter af Fattighjælp, er stillet i Forhold til det Gode, Bedkommende selv har sikret sig gennem Sygekassen.

At de i §§ 64 og 65 ommeldte Begunstigelses ikke bør tilkomme Udlændinge, der have Forsørgelsesret heri Landet, turde være en Selvfølge.

Medens Understøttelser som de heromhandlede i Reglen bør ydes Bedkommende i deres Hjem, kan der dog være Forhold, hvor de ikke kunne eller bør gives de Paagjældende til ukontrolleret Anvendelse, og det er derfor i § 66 bestemt, at Understøttelsen, hvor Forholdene tale derfor, kan bestaa i Anbringelse i dertil bestemte Asyl, Hospitaler eller lignende, hvorimod det er en Selvfølge, at de Understøttede ikke kunne anbringes i de almindelige Forsørgelsesanstalter for Almisløslimmer.

Udbedelsen af Understøttelsen bør ikke udelukkende falde Opholdskommunen til Last, naar denne ikke tillige er Bedkommendes Forsørgelseskommune; dette kunde lede til, at Kommunerne søgte at befri sig for de affældige Gamle for ikke at blive stødte i den Nødvendighed at forsørge dem. Det er derfor foreslaaet, at Udgifterne skulle deles mellem Opholdskommunen og Forsørgelseskommunen i samme Forhold som almindelig Fattighjælp.